

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีชื่อเรื่องว่า “ความอิจฉา จากพระธรรมมัทธิว 27:15-26” ผู้เขียนได้แบ่งการเขียนออกเป็น 4 บทด้วยกันคือ

บทที่ 1 กล่าวถึง บทนำ แรงจูงใจในการเขียน เพราะผู้เขียนเห็นว่าความอิจฉาที่มีอยู่ในชีวิตของผู้คนส่วนมากได้สร้างปัญหา และความแตกแยกมากกว่าการเสริมสร้าง ส่วนวัตถุประสงค์ของการเขียนวิทยานิพนธ์ก็เพื่อจะให้ผู้ที่มีความสนใจได้รับประโยชน์จากการศึกษาและนำไปใช้ได้จริงในชีวิต

บทที่ 2 เป็นการเริ่มต้นด้วยการหาความหมายของคำว่า “ความอิจฉา” ตามความหมายโดยทั่วไปเช่นในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Envy ซึ่งแปลว่า อิจฉา แต่ในหลายครั้งก็มีคนใช้คำว่า Jealous แทนคำว่า Envy อันที่จริงคำว่า Jealous แปลว่าริษยามากกว่า คำว่า “อิจฉา” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายว่า ความอิจฉา คือ เมื่อเห็นเขาได้ดีแล้วไม่พอใจ อยากจะมีหรืออยากจะเป็นอย่างเขาบ้าง และยังขยายความอีกว่าเป็นความอยาก ความต้องการ และเป็นความปรารถนา ในภาษาไทยก็เช่นกัน มีคนบางส่วนก็ยังเข้าใจคำว่าอิจฉา กับ ริษยา ว่าเป็นคำเดียวกัน คำว่า “ริษยา” หรือ “ริศสะหยา” นั้นแปลได้ว่า เป็นอาการที่ไม่อยากให้คนอื่นได้ดี เห็นเขาได้ดีแล้วทนนิ่งอยู่ไม่ได้ และมีความรุนแรงมากกว่าคำว่า อิจฉา

ความอิจฉาที่ปรากฏอยู่ในพันธสัญญาเดิมนั้นมีการใช้สองคำด้วยกัน คือคำว่า (ἠσύνετις คินเนอา) และคำว่า (ἠμιλλή คโมค) คำแรกหมายถึง “ตัวเองเป็นสีแดงหรือเมื่อมีอาการที่ทำให้มีความอึดอัดใจจะมีอาการเลือดขึ้นหน้าทำให้ใบหน้าเป็นสีแดง” คำนี้ส่วนมากเป็นคำที่พระเจ้าทรงใช้ตรัสให้กับมนุษย์ ส่วนคำที่สอง แปลว่า “ความโลภ” คำนี้จะจัดอยู่ในประเภทของความอิจฉาที่เป็นแง่ลบ ความอิจฉาที่นำไปสู่ความต้องการอยากได้สิ่งของๆผู้อื่น และนำการทำร้ายไปสู่ผู้อื่นนั้นถือเป็นความอิจฉาที่เป็นความบาป และในชีวิตของมนุษย์ก็มีความอิจฉาในลักษณะนี้มากกว่า

ความอิจฉาในพันธสัญญาใหม่มีการใช้คำที่กล่าวถึงความอิจฉาอยู่สองคำด้วยกัน แต่มีความหมายที่ต่างกันก็คือคำว่า (ζήλος เซลอส) และคำว่า (Φθόνος ฟโทนอส) คำแรกเป็นความอิจฉาที่จัดอยู่ในประเภทของแง่บวกมากกว่า ความอิจฉาในลักษณะนี้ก็เป็นความอิจฉาที่พระ

เจ้าทรงใช้ตรัสให้คนของพระองค์ เพื่อให้คนของพระองค์จะได้ระลึกถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อคนของพระเจ้า คำแรกนี้เป็นความอิจฉาที่แสดงออกมาในรูปแบบของความรัก และความห่วงแทน เป็นความรักและความห่วงแทนที่พระเจ้าทรงมีให้กับคนของพระองค์ ส่วนคำที่สองส่วนมากจะถูกนำไปใช้ในแง่ลบมากกว่า เป็นความอิจฉาของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน ความอิจฉาในลักษณะนี้ย่อมเป็นความอิจฉาที่เป็นความ โลกอยากได้ของๆผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง พระคัมภีร์ใหม่ยังมีการใช้อีกคำที่กล่าวถึงความอิจฉาที่เป็นความ โลกคือคำว่า (Pleonexia) คำนี้หมายถึงความ โลกที่เป็นความบาป เป็นการหลงใหลในการครอบครองทรัพย์สินของๆผู้อื่น ความโลกในลักษณะนี้ เป็นความ โลกของคนที่ไม่ใช่พระเจ้า

บทที่ 3 “ความอิจฉา” เริ่มต้นด้วยการศึกษาชีวประวัติและภูมิหลังของมัทธิว สถานการณ์เบื้องหลังบริบท และจุดประสงค์ของการเขียนพระธรรมมัทธิว ยังรวมถึง โรมผู้มีอำนาจในสมัยนั้น การศึกษา นี้ก็เพื่อจะได้ช่วยให้เข้าใจพื้นฐานและภูมิหลังของพระธรรมมัทธิวมากขึ้น เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อชีวิตของมัทธิว ในบทนี้ยังได้ศึกษาถึงคำสำคัญสี่คำด้วยกัน สี่คำนี้เป็นคำที่มีความสำคัญต่อบริบทในพระธรรมมัทธิว 27:15-26 นี้ด้วย ได้แก่คำว่า อาัยด $\pi\alpha\rho\epsilon\delta\omega\mu\iota$, ความอิจฉา $\Phi\theta\omicron\nu\omicron\varsigma$, ความชอบธรรม $\delta\iota\kappa\alpha\lambda\omega$ และคำว่าความฝัน $ov\alpha\rho$ ทั้งสี่คำนี้ล้วนแต่เป็นคำที่ผู้เขียนพระธรรมมัทธิว ได้ให้ความสำคัญเพราะมีความเกี่ยวข้องกับความเชื่อของชาวยิวในสมัยนั้นด้วย การอธิบายพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นสิ่งที่ช่วยในการค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในบทนี้จึงได้ทำการอธิบายพระคัมภีร์ควบคู่ไป เพราะเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้เข้าใจพระธรรมมัทธิว 27:15-26 ได้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 4 “บทสรุป” ความอิจฉาที่เป็นความ โลก เป็นความต้องการที่ไม่รู้จักสิ้นสุด และเป็นสิ่งที่อาจนำพาตัวเองไปทำร้ายผู้อื่นก็เป็นความบาปอย่างหนึ่ง แต่ในขณะที่เดียวกัน ความอิจฉาก็ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ไม่มีเสียทั้งหมด ถ้าเรียนรู้จักการนำความอิจฉามาพัฒนาตัวเองและใช้ในทางที่ถูก ความอิจฉาก็สามารถเป็นตัวช่วยผลักดันนำพาชีวิตของผู้คนไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองได้ และพระเจ้าก็ประสงค์ให้เป็นเช่นนั้นในชีวิตของผู้เชื่อ